

и Сера, но повече като самоукъ, се издига до степенъта на компонистъ, който освобождава испанската музика отъ влиянието на италианската, за да се създаде единъ чисто испански националенъ музикаленъ стилъ. Творби: нѣколко оркестрови композиции, една меса за соли, хоръ, оркестъръ и органъ, единъ „Те деумъ“, единъ реквиемъ за 4 гласа а саррелла и, главно, неговитѣ опери („Квазимодо“, „Клеопатра“, „Раймондо Лулио“, „Видението на Ранда“ и др.), нѣколко тонови поеми и кантати, и множество трудове изъ областъта на музикалната история (нѣкои печатани въ сборникитѣ на М. М. Д.), единъ „Исторически речникъ“ на испанската музика“ (1894—1897).

Пезанте, ит. *pezante* — тежко, тържествено.

Пейперъ, Вилемъ — *Pijper, Willem* — холандски пианистъ и даровитъ компонистъ отъ модерното направление, род. 8 септ. 1894 въ Цайстъ (Утрехтъ), ученикъ на г-жа Ванъ Лунтеранъ по пиано и Йох. Вагенаръ по теория въ Утрехтъ, където живѣе до 1924 — като диригентъ на тамошния духовъ секстетъ и критикъ на *Utrechter Tagblatt*, отъ 1925 е преподавателъ въ консерваторията въ Амстердамъ (теория и композиция) Творби: 3 симфонии и „6 симфонични епиграми“ за оркестъръ, единъ концертъ за пиано съ оркестъръ, по 2 сонати за цигулка и чело съ пиано, соната за флейта и пиано, 3 триа, 4 струнни квартета, 1 секстетъ за духови и пиано, 1 септетъ за духови, контрабасъ и пиано, 1 рапсодия за клавиръ и оркестъръ, 1 дивертименто за клавиръ и струнни инструменти, музика къмъ Софокловата „Антигона“ и Еврипидовитѣ „Вакханки“ и „Циклопъ“, пѣсни съ пиано и оркестъръ.

Пелишекъ-Робертъ, Панка — пианистка, род. 29 май 1899 въ София, учила въ Софийското музикално училище при Люд. Прокопова и Андр. Стояновъ, 1820 постъпва въ Виенската музикална академия, която свършва като ученица на Йоз. Хофманъ — съ почетенъ дипломъ и парична награда. 1926 бива назначена (съ конкурсъ) въ Софийската музикална академия, където и до сега работи. Много самостоятелни

концерти въ София и провинцията утвърдиха П. Р., като една отъ твърде способнитѣ наши пианистки, чиято игра се отличава съ здрава музикалност и грижлива изработеностъ. Въ последно време тя печели хубаво име и като аккомпаняторка, съпровождайки гостуващитѣ чужди, а сѣщо и наши артисти.

Пеневъ, Боянъ — професоръ по литература и голѣмъ любителъ на музиката, род. 27 апр. 1882 въ Шуменъ, умр. 24 юний 1927 въ София, още като гимназистъ участвува въ хоръ, учи цигулка (по-късно и пиано) и презъ цѣлия си животъ е обичалъ безгранично музиката, на която се е отдавалъ въ най-интимнитѣ си настроения, като винаги е ималъ увѣреностъта, че е роденъ за музикантъ, и е измѣнилъ на призванието си. И въ литературата, на която се посветява, той направи отъ музиката сръдство и методъ на изследване. Изучавайки литературата на единъ народъ, той минаваше презъ музиката на този народъ къмъ неговата лирика — и следъ това — къмъ останалата му литература. Намирайки въ музиката на Бетховена най-правия пътъ къмъ своя духовенъ животъ, той написа книга за Бетховена (посмъртно издание, на Чипевъ), която трѣбва да се разглежда не като тълкуване на Бетховена, а като една интимна изповѣдь на автора ѝ. — Книгата страда не само въ чисто музикалната си частъ, но и въ общитѣ сжждения за Бетховеновата музика. Освенъ тази книга, въ ръкописитѣ му сж намѣрени и композиции за пиано, писани при разни интимни моменти на неговия животъ.

Пенхерлъ, Маркъ — *Pincherle, Marc* — музикаленъ историкъ, род. 13 юний 1888 въ Константенъ (Алжиръ), училъ при Роменъ Роланъ и Андре Пиро въ Сорбоната, писалъ главно върху цигулковата музика: „Страници изъ историята на цигулковата музика“, „Цигуларитѣ — компонисти и виртуози“ и др., редакторъ на „Monde musical“ и „Musique“ (спрѣло вече) и сътрудникъ на Лавиняковата „Енциклопедия на музиката и речникъ на консерваторията“.

Пепингъ, Ернстъ — *Pepping, Ernst* — даровитъ компонистъ отъ модерното направление, род. 12 септ. 1901 въ Дуисбургъ, ученикъ на В.